

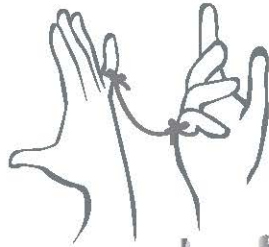

ดวงใจ
ดำเนิน

相思欲狂

ต้นเพลงเรื่อง 單飛雪 ล้วน
Honey Toast แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่มีส่วนประกอบไว้ด้วยกัน

“

“รักคือยินยอมร่างกายແລກແລວd ขอเพียงเขาผู้นั้นมีความสุข รักคือยินยอมละทิ้งศักดิ์ศรี ขอเพียงเขาผู้นั้นมีความสุข รักคือไม่ประหวั่นพรั่นพรึง ขอเพียงเขาผู้นั้นมีความสุข รักคือการเสียสละทุกสิ่ง อุทิศทุกอย่าง รวมถึงความปรารถนาและเกียรติยศของตน ขอเพียงเขาผู้นั้นมีความสุข ต่อให้ทุ่มเทจนหมดหัวใจ สุดท้ายยังค่าน้ำเหลวไม่ได้สิ่งใดตอบกลับก็เต็มอกเต็มใจและไม่สำนึกเสียใจ ขอเพียงเขาผู้นั้นมีความสุข!”

”

มากกว่ารัก ดวงใจคำนิ่ง

ซินเฟยเสวี่ย เซียน Honey Toast II/IIa

《相思欲狂》單飛雪 Shan Fei Xue 著

Copyright © 2001 Doghouse Books Inc.

Thai translation copyright © 2013 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1024-2

ภาพประกอบ dinglaura

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

แนะนำตัวละคร

- * จิงอู๋เหิน บุตรชายของตระกูลขุนนางใหญ่ เกิดมาไม่มีเงินประหลาด จึงถูกนำมาทิ้ง ภายหลังสามคนใจดีได้นำไปเลี้ยงดูถ่ายทอดวิชาให้ จึงกลายเป็นคนเก่งกาจด้านวิชายุทธ์อย่างลึกซึ้ง แต่นิสัยเย็นชาอำมหิต
- * เว่ยเซียงซือ เด็กกำพร้าที่ถูกนำมาทิ้งไว้หน้าสำนักพยัคฆ์มังกรพร้อมพินคิดคำนึง รูปร่างหน้าตางดงามเจิดจรัส จิตใจดีงามกล้าหาญ เข้าอกเข้าใจผู้อื่น
- * ผานเล่ย์ ศิษย์พี่ใหญ่แห่งสำนักพยัคฆ์มังกร หลงรักเว่ยเซียงซือ มาตั้งแต่เด็ก ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ครอบครองคนที่รัก
- * หลิวเฟิงหย่า เป็นศิษย์น้องคนโปรดของเว่ยเซียงซือ คอยช่วยเหลือเว่ยเซียงซืออยู่เสมอ
- * เซียวผาน เจ้าสำนักพยัคฆ์มังกร รักเอ็นดูเว่ยเซียงซือเหมือนบุตรสาว
- * จิงเล่ย์ บิดาบุญธรรมของจิงอู๋เหิน

บทนำ

มีความคิดถึงมาเร่ขาย ต่างระดับหลายหลากให้คนซำ
คิดถึงข้างเดียวเปลี่ยวระกำ เก็บซ่อนงำเพียงอยู่ในใจตน
คิดถึงทั้งคู่ต่างโหยหา ร่วมชะตาสองใจแบกรับผล
คิดถึงจนละเลือนพาวกวน รอให้คนพ้นเพื่อนมาซื้อไป...

คัดบางส่วนมาจากลำนำเพลงพื้นบ้าน 'แชนงิ่ง'* บททนายความคิดถึง

* แชนงิ่ง เป็นลำนำเพลงพื้นบ้านที่ได้รับความนิยมอย่างมากในสมัยราชวงศ์หมิง เนื้อหาส่วนใหญ่มักกล่าวถึงความรัก
ในเชิงล้อเลียนล้อหยอก

7

คิมหันต์เดือนหกสายลมอุ่นโชยพัด จิ้งหรีดกรีดปีกแข็งแค้น หมู่แมลง
ลอคคราบ ฟันดินและชันร่อนอบอ้าว

ณ สำนักพืชคัมภีร์ซึ่งเป็นผู้นำพรรคต่าง ๆ ของยูทอภพในขณะนี้
ลึกเข้าไปในสวนดอกไม้มีสะพานเล็กๆ ทอดตัวเหนือธารน้ำไหล รายล้อม
ด้วยพฤษภานานาพันธุ์ร่มรื่นให้อารมณ์สุนทรีย์

แว่วเสียงหัวเราะดังมาจากศาลารวมวาสนา เสียงหัวเราะใสบริสุทธิ์
ปานระฆังเงินนำรินรมย์ยิ่งกว่าสายลมอ่อนละมุน

"คิก ๆ ๆ... หยาเออร์ ไม่เอาน่า อาจารย์แค่พูดว่าเจ้าไม่เหมาะกับการ
ฝึกยุทธ์เท่านั้นเอง ไร่ หาใช่เรื่องใหญ่โตอันใดสักหน่อย!" ผู้กล่าววาทาคือ
เว่ยเซียงซือ นางหัวร่อจนวนงหน้างามผุดผาดแดงปลั่ง พร้อมแย้มปากยิ้ม
จนดวงตาคุโตสุกใสยิบยิบ "ฝึกวิชายุทธ์ไม่ได้ก็เรียนโคลงฉันทกาพย์กลอน
หรือรำยรำลี อืม ใช่แล้ว ๆ" นางจับคางทำท่าทางครุ่นคิดแทนศิษย์น้อง

หลิวเฟิงหย่าอย่างจริงจัง "ผีกระบ๋านี่แหละ เชื้อข้า ผีคุณท์ไม่ได้ผีกระบ๋านะแทน เพราะล้วนต้องร้ายรำกระบวนท่าเหมือนกัน! ฮ่า ๆ..."

"ศิษย์พี่!" หลิวเฟิงหย่าเลิกหัวเราะสรวลขึ้น แลดูไม่พึงใจอย่างเห็นได้ชัด "ยังจะหัวเราะอีก ทีศิษย์พี่ยังรำเรียนจนเก่งกาจรอบตัวได้เลย ไฉนอาจารย์ถึงห้ามมิให้ข้าเรียนด้วย ช่างลำเอียงจริงๆ!"

"โอ้ เจ้าเฟิงอย่างลึบหกเท่านั้นเอง ยังเยาว์วัยนัก"

"ศิษย์พี่อายุสิบห้าฝึกรำกระบี่ ลึบหกฝึกใช้ดาบ ลึบเจ็ดผสมผสานเพลงดาบและกระบี่ได้ตามใจนึก แล้วจะให้ข้ายอมได้อย่างไร อาจารย์บ้า! ต้องลำเอียงแน่ๆ เลย คนแก่ตัวลึงก็ชักจะหัวดี้อ พ่อบอกให้เปลี่ยนใจก็เทศนาข้าเป็นชั่วโมง ข้าว่ามีรูปร่างกายข้าไม่เหมาะกับการฝึกยุทธ์หรอก แต่เป็นเพราะอาจารย์นะแก่นจนหูตาฝ้าฟางมองผิดไปแล้วแน่ๆ" หลิวเฟิงหย่าโกรธจนหน้าเขียว

อู๋ยี้ ไม่ได้การ! ศิษย์น้องโมโหจนเลือดขึ้นหน้าแล้วจริงๆ เว่ยเซียงซือหุบยิ้ม ผลักข้อศอกของหลิวเฟิงหย่าอย่างประจบ "หย่าเออร์ ศิษย์น้องคนดีอย่างมากศิษย์พี่สอนวิทยุทธ์ให้เจ้าก็ได้ เจ้าอยากเรียนอะไร ข้าจะสอนให้!"

ครั้นได้ยินศิษย์พี่กล่าวเอาใจเช่นนั้น สีหน้าของหลิวเฟิงหย่าถึงได้ผ่อนคลายลง "ช่างเถิดๆ ข้าจะพูดกับอาจารย์อีกครั้งเองก็แล้วกัน ข้าไม่อยากเรียนแบบหลบๆ ซ่อนๆ หรอก!"

เว่ยเซียงซือวางศอกข้างหนึ่งบนโต๊ะเท้าคางเรียวเล็กไว้ ส่วนมืออีกข้างหนึ่งลูบพินคิตค้ำซึ่งตั้งวางอยู่บนนั้นเบาๆ ตัวพินเก่าคร่ำคร่ามีรอยดลลอกนับไม่ถ้วน มองออกว่าผ่านร้อนผ่านหนาวมาอย่างไรโขง โขน นางดีดสายพินเส้นหนึ่งเกิดเสียงดังกังวาน ก่อนจะทอดถอนใจด้วยความเบื่อหน่าย "เบื่อจัง!"

ทันทีที่ได้ยินเสียงถอนหายใจคันทู ต่อด้วยคำว่า 'เบื่อจัง' อันแสนจะ

คุ้นเคยนี้แล้ว หลิวเฟิงหย่าไม่พูดพร่ำทำเพลง ผุดลุกขึ้นหันหลังหมายจะหนีไปทันที ทว่ามีมือข้างหนึ่งคว้าแขนนางไว้อย่างไม่ทันตั้งตัว

"หย่าเออร์..."

หลิวเฟิงหย่าลอบอุทานว่าไม่ได้การแล้วในใจพลางหมุนกายมา แลเห็นดวงตาคู่นั้นฉายแววเจ้าเล่ห์ดั่งคาด "คะ...ศิษย์พี่..."

"หย่าเออร์" เว่ยเซียงซือกะพริบตาปริบๆ โบกหน้าฉายแวววิงวอนชัดเจน "เจ้าไม่รู้สิที่ว่าอากาศร้อนมากหรือ" หลิวเฟิงหย่ากระຈ้างแจ้งเหลือเกินว่ากำลังจะมีภัยมาเยือนถึงตัว จึงส่ายศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยวแน่นิ่งนัก "ไม่ร้อนไม่ร้อนเลยสักนิดเดียว" นางรู้ดีเป็นที่สุดว่าศิษย์ที่ต้องการทำสิ่งใด

"ถ้าอย่างนั้น...เจ้าไม่รู้สิอีกอึดอัดเขื่อหน้าบ้างเลยหรือ" เว่ยเซียงซือเอ่ยถามด้วยเสียงนุ่มหวานปานน้ำผึ้ง

หลิวเฟิงหย่าสั่นศีรษะแรงยิ่งขึ้น "มะ...ไม่เลย ที่นี้ทิวทัศน์งดงาม ทั้งยังมีศิษย์พี่อยู่เป็นเพื่อน จะน่าเบื่อได้อย่างไรกัน...คิกๆ ท่านล้อข้าเล่นแล้ว"

เว่ยเซียงซือทำตาขุ่นขณะเพิ่มแรงกดปลายนิ้วที่ยึดตัวหลิวเฟิงหย่าไว้ สีสันน้องคนนี้อาจหาญชาญชัยนัก ถึงขนาดกล้าทำไซส์อริ พลันตวาดเสียงดัง "หย่าเออร์ นั่งลง!"

เสียงตวาดกะทันหันส่งผลให้หลิวเฟิงหย่าตกใจจนล้มตัวลงนั่งบนเก้าอี้ทันใด "ศิษย์พี่คงไม่ได้คิดจะ..."

ไม่ผิด เว่ยเซียงซืออยากออกไปท่องเที่ยวอีกแล้ว สิ่งที่น่าโปรดปรานมากที่สุดก็คือการออกไปเที่ยวชมภูเขาชื่อดังทั่วทั้งแผ่นดิน ความจริงเรื่องนี้ไม่น่ามีปัญหาอันใด แต่ที่น่าขังคือนางจะต้องลากคนตะกะละเกียจคร้านที่สุดและเกลียดการป็นเขาเป็นชีวิตจิตใจอย่างศิษย์น้องไปเป็นเพื่อนร่วมทางให้ได้

เห็นเพียงเว่ยเซียงซื้อล้างแผ่นที่เส้นทางแผ่นหนึ่งออกจากออกเสื่อโยน
ลงไปบนโต๊ะ จากนั้นกางมันออกดั่งพรีบ แล้วก้มหน้าก้มตามองสำรวจอย่าง
จริงจัง

"คราวนี้เราจะไป...เอ้อ ที่นี่ก็แล้วกัน" นางซีไปที่จุดหมาย "ที่นี่แหละ!"
หลิวเฟิงหยากรวมความมากล้ากััดพันกััดพันหน้าดูตรงที่ศิษย์พี่เอ่ยถึง
ก่อนจะร้องเสียงหลงอย่างคุมสติไม่อยู่ในทันที

"ขุนเขาคูณย์กลางชงชานแห่งห้าขุนเขา*" หลิวเฟิงหยาก่อนระทวย
ไปทั้งร่างแทบสิ้นสติในบัดดลเลยทีเดียว คราก่อนหลังกลับจากไปเป็นเขา
เหิงชานแดนเหนือแล้ว นางลงจากเตียงไม่ไหวถึงสามวันเต็ม ๆ บัดนี้นาง
มาร่ำยาผู้นี้ถึงขนาดทำทนายเขาชงชานที่ทั้งสูงทั้งไกลกว่าเลยเซียววี ฮือ ๆ
ชีวิตข้าถึงคราวจบสิ้นแล้ว "ศิษย์พี่มีผู้แทงข้าให้ตายในคาบเดียวเสียยิ่งดีกว่า"
สิ้นคำ หลิวเฟิงหยากุมอกส่งเสียงโอดครวญ

เว่ยเซียงซื้อไม่โยติเสียงคร่ำครวญน่าเวทนาของอีกฝ่าย เอ่ยขึ้นด้วย
เสียงสติไสอย่างตื่นเต้นคึกคักดุจเดิม

"ในบันทึกจุดทัศนียภาพชื่อดังกล่าวไว้ ขุนเขาคูณย์กลางชงชาน
มีต้นหวนรำพึง ปี่หนึ่งออกดอกสามครั้ง กลิ่นหอมของมันแปลกพิสดาร
นับวันดูแล้วหากพุ่มนี้ออกเดินทางจนไปถึงที่นั่น น่าจะเป็นเวลาที่ต้นหวนรำพึง
ออกดอกพอดี" นางกล่าวพร้อมจับมือน้อย ๆ ของศิษย์น้องแน่นด้วยความ
ตื่นเต้น "ไม่รู้ว่าเป็นกลิ่นแปลกพิสดารอัศจรรย์อย่างไร หยาเออร์เจ้า
ไม่อยากรู้เลยหรือ เจ้าเองก็ต้องอยากรู้อยากลองดมดูสักครั้งเหมือนกันใช่หรือไม่"
เว่ยเซียงซื้อที่ร้ดลาง เห็นเพียงหลิวเฟิงหยากำเริบ แหงนหน้าพลางยกแขน

* ห้าขุนเขา คือ ขุนเขาที่ยิ่งใหญ่ทั้งห้าของจีน ประกอบด้วย โทซานตะวันออก (東嶽) ทูวาซานตะวันตก (西嶽) ชงชาน
ศูนย์กลาง (中嶽) เหิงชานแดนเหนือ (北嶽) และเหิงชานแดนใต้ (南嶽)

ขึ้นตบมือทางนั้นที่ทางโน้นที่

"มียุ่งด้วย! ยังจะหนีอีก? นี่แน่ะ ตบพวกเจ้า ตบให้ตาย ตบให้ตาย
เลย..." หลิวเฟิงหย่าดัดสันใจทำหูทวนลมไม่รู้ไม่ชี้ หากนางคล้อยตามคำพูด
ศิษย์พี่ละก็มีหวังต้องเคราะห์ร้ายเป็นแน่

ทว่าหากมีผู้รู้จักเฟิงหย่าดีกว่าเซียงซือไม่! เซียงซือหลุบตาลง หึๆ
มาไม่หนี เรื่องทำไขสือ นางยังเหนือชั้นกว่านัก

เซียงซือม้วนแผนที่เก็บดังสวบสวบ ปล่อยศิษย์น้องไล่ตบยุงให้พอใจ
จากนั้นแห่คางพลางเอ่ยอย่างสบายอารมณ์ "ดียิ่งนัก ในเมื่อศิษย์น้องตกปาก
รับคำ เหน่นนั้นพ่รุ่นนี้เข้าขออนุญาตอาจารย์แล้วเราก็ก้ออกเดินทางกันเถอะ"

"ผู้ใดกัน? ผู้ใดบอกว่าเข้าตกปากรับคำแล้ว"

"ก็เจ้าอย่างไรเล่า"

"ข้า?" หลิวเฟิงหย่าขมึ่มส่ายเลื้อยของเซียงซือ เอ่ยขึ้นอย่างแตกตื่น
"ข้าเปล่าสักหน่อย"

"ข้าได้ยินแล้วชัดๆ" เซียงซือลูบส่ายพินเบาๆ พร้อมพ่นลมเป่าฝุ่น
ออกอย่างอารมณ์ดี "เอาเป็นว่าเจ้าตอบตกลงแล้ว ตอนนี้นำจะติดพิน เจ้า
ปล่อยมือซะ อ้อ แล้วตั้งหน้าตั้งตาคับยุงของเจ้าไปตามสบาย ในสวนนี้มียุง
บินว่อนอยู่อย่างน้อยๆ ก็นับพันนับหมื่นตัว เจ้าก็ค่อยๆ ตบให้เต็มทีเถิด"

"คะ...ศิษย์พี่...นี่ทำนดิ่งกับพูดเองเออเองถามเองตอบเองคนเดียวหมด
เลยรี?" หลิวเฟิงหย่าโวยวาย "ข้าไม่ไป ข้าไม่ไป!"

"สุดแท้แต่เจ้า" เซียงซือยิ้มกริ่มขณะปรับส่ายพิน สองแก้มแดงเรื่อ
แพขนตายาวกระพือไหวๆ "เมื่อครุ่นเจ้าพูดว่าอาจารย์ล่าเอียง ข้าดำ่ว่าท่าน
เป็นตาเฒ่าบ้า แล้วยังพูดอีกว่าท่านแก่จนหูตาฝ้าฟางและอื่นๆ อีกยี้ตยาว

ศิษย์น้องคนดี ศิษย์พี่นะมีความจำเป็นเลิศ แต่ว่าปากก็อยู่ไม่สุขที่สุดเหมือนกัน..."

ถึงขนาดข่มขู่นางเขี้ยววี? หลิวเฟิงหยาก็อดขยับด้วยความเดือดดาลถึงขีดสุด ตะโกนเสียงดัง "ศิษย์พี่นี่กว่าพูดเช่นนี้แล้วข้าจะกลัวหรือไร? คนอย่างข้ามีหรือจะปล่อยให้ผู้อื่นข่มขู่ได้ เฮอะ..."

นิ้วเรียวยาวของเว่ยเซียงซือขยับติด เสียงพินดั่งขึ้นเป็นท่วงทำนองพลิ้วไหวละลือดุจกึ่งหลิวปลิวล่อลม ประหนึ่งสายธาราไหลระเร่ย่อยได้สะพานพินคิดคำนึงซึ่งอยู่ข้างกายหญิงสาวมานับแต่นางถือกำเนิดออกมาแล้วถูกทอดทิ้งไว้ที่สำนักพยัคฆ์มังกรตัวนี้ มักจะถ่ายทอดบทเพลงได้อย่างไพเราะกินใจจากปลายนิ้วเจ้าของของมันเสมอ

หลิวเฟิงหยาก็เห็นสีหน้ามุ่งมั่นเช่นนั้นของเซียงซือก็รู้สึกแสบใจว่าถึงอย่างไรศิษย์พี่ต้องลากนางไปเป็นเขาชงชานนำพรันพริ้งลูกนั้นด้วยกันจนได้ แม้จะทำปากเก่งอยู่นานสองนาน ท้ายที่สุดก็ได้แต่ทำหน้าที่เศร้ากุมขมับและทอดถอนใจอย่างสลดหดหู่

"ช่างเถิด ๆ ข้าไปก็ได้ โชคร้ายเสียจริง มีบางครั้งข้าอยากบีบคอศิษย์พี่ให้ตายนัก มีเรือนพำนักสบาย ๆ ให้อยู่ก็ไม่อยู่ กลับอยากไปขึ้นเขาลงห้วยนอนกลางดินกินกลางทรายเพื่อคุณไม่อะไรไม่รู้ ไร้สาระเสียจริง!"

ไกลออกไปมีบุรุษหนุ่มสูงใหญ่ผู้หนึ่งเดินมาจากอีกด้าน เซียงซือมองเห็นแล้ว แม้ไม่หยุดคิดพินแต่กลับเอ่ยกระซิบกระซาบกับหลิวเฟิงหย่า "ศิษย์พี่ใหญ่มาแล้ว รีบซ่อนแผนที่เร็วเข้า"

หลิวเฟิงหยาก็ให้ความร่วมมือโดยดี ฉวยแผนที่ขึ้นมาแล้วลนลานยัดเข้าไปในสากเสื้อทันใด เว่ยเซียงซือขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว เสียงพินซึ่งแผ่วพลิวเสนาะหูในทีแรกเร่งจันทะกระชั้นเร็วขึ้น

"ศิษย์น้องทั้งสอง" ผ่านเลียก่าวเข้ามาในศาลา เรือนร่างกำยำบดบังแสงอาทิตย์ ดวงตาสีดำคมวาวตริ่งอยู่ที่เว่ยเซียงซือซึ่งกำลังติดพันอย่างไม่วางตา

ครั้นสัมผัสได้ถึงสายตาที่แรงกล้า ความกระวนกระวายผุดขึ้นกลางใจเซียงซือระลอกหนึ่ง นางกดสายพันไว้นิ่งๆ พาให้เสียงเพลงหยุดลงกะทันหัน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นปะทะกับนัยน์ตาพราวระยับคู่ นั้น

"โฉนไม่ติดแล้ว" ผ่านเลียเอ๋ยถามยิ้มๆ ร่างสูงใหญ่กำยำหยุดอยู่หน้าโต๊ะ

หลิวเฟิงหยาก็กว้างขณะเอ่ยทักทายศิษย์พี่ใหญ่ "ศิษย์พี่ใหญ่หูไวดีจริง ได้ยินเสียงพันของศิษย์พี่เซียงซือด้วย นางเฟิงเริ่มติดท่านก็ปรากฏตัวขึ้นแล้ว"

เซียงซือหลบสายตาคมวาวคู่ นั้น เบือนหน้าไปทางอื่นพลางยิ้มเนือยๆ "ท่านออกนอกเมืองไปมิใช่หรือ"

ผ่านเลียยิ้มอย่างหลงตัวเอง "อะไรกันศิษย์น้องคนดี ศิษย์พี่ใหญ่มองอยู่เจ้าเลยอายุที่จะติดพันแล้วงั้นหรือ" เขาจ้องเขม็งที่ดวงหน้าน้อยๆ ซึ่งแดงระเรื่อ หากแต่งามเฉิดฉายเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์น่าหลงใหลราวกับดอกบัว "มา ติดให้ข้าฟังสักเพลงหนึ่ง"

หลิวเฟิงหยาล่วงรู้ถึงความในใจของศิษย์พี่ใหญ่ดี จึงลุกขึ้นขอตัวอย่างรู้กาลเทศะ "ตรงนี้ร้อนเกินไป ข้าจะกลับห้องแล้ว" นางไม่แยแสสายตาของเซียงซือที่ถลึงมองมา กลับแลบลิ้นให้อย่างซุกซนก่อนหลบฉากออกไป

เซียงซือสูดลมหายใจยาวเหยียดอย่างรำคาญใจ ผลักพินคิตค้ำนึ่งออกห่างตัว "ไม่ติดแล้ว"

"กลัวข้าหัวเราะเยาะเจ้า?" ฝานเหลียนั่งลง "วางใจได้ ข้าไม่หัวเราะเยาะเจ้าหรอก มา ดัดให้ข้าฟังที เพลงอะไรก็ได้ทั้งนั้น"

ไม่ นางมิได้อาย และมีได้กลัวด้วย เพียงแต่ไม่ชมชอบน้ำเสียงกิ่งออกคำสั่งเช่นนั้น

"ข้าไม่มีอารมณ์ดีแล้ว" เซียงซือเงยหน้าขึ้น ความดีแต่เดียวฉายชัดทางดวงตา แม้เรียวกปากเม้มบางจะอมยิ้มอ่อนโยน

"เซียงซือ" เขายิ้มอย่างล่ำพองใจขณะล้วงถุงหอมใส่แดงใบหนึ่งออกจากอกเสื้อ "นี่ศิษย์พี่ใหญ่ซื้อมาให้เจ้า ศิษย์น้องคนดี ดัดสักเพลงเถิดนะ แล้วศิษย์พี่ใหญ่จะให้สิ่งนี้แก่เจ้า"

เซียงซือเม้มปากแน่นเป็นรอยยิ้มกว้างขึ้น แต่ประกายตาไหววูบ "ข้าพูดว่าข้าไม่อยากคิดแล้ว ต่อให้ท่านเอาถุงหอมมาร้อยใบข้าก็ไม่คิด"

ฝานเหลียนั่งนิ่งไปชั่วขณะ ก่อนสีหน้าจะแปรเป็นบึ้งตึงไปทันควัน พลังเย้ยขุ่นอย่างจนปัญญาไม่น้อย "เซียงซือ เวลาเจ้ามีแรงงอนขึ้นมาช่างน่าโมโหเสียจริง" เพราะเหตุใดนางถึงไม่เชื่อฟังเช่นนั้น ดัดให้เขาฟังสักเพลงก็ไม่ยินยอมอย่างนั้นหรือ

เขาฉวยมือนางซึ่งวางอยู่บนโต๊ะไว้แล้วยึดเยียดถุงหอมใส่ถุงมือ "รับไว้เถิด ไม่อยากคิดก็ไม่ต้องคิด ขอเพียงเจ้าพอใจก็ดีแล้ว" เขาแข็งใจข่มโทสะที่พลุ่งขึ้นมากลางอกระลานั้นเอาไว้ แล้วฝืนเอ่ยอย่างอ่อนโยนสุดความสามารถ

เซียงซือกำถุงหอมใบนั้นไว้อย่างหนึ่งจัน พลันรู้สึกทำอันใดไม่ถูกอยู่บ้าง ได้แต่ก้มหน้าดั่งเดิมด้วยความว่าวุ่นใจ แต่แล้วก็ได้ยินศิษย์พี่ใหญ่กล่าวขึ้นต่อทันทีด้วยน้ำเสียงตื้นตัน "เซียงซือ พักนี้เจ้าเป็นเด็กดีจริงๆ ไม่ออกไป

ห้องเที่ยวที่ไหนไกลๆ คราวก่อนเจ้าไปเขาเหิงซานทำให้ข้ากังวลใจแทบแยะ ตอนเจ้ากลับมาก็เลยอดดูสิ่งสอนเจ้าไม่ได้ แต่ทั้งหมดนี้ล้วนเพราะข้าห่วงใย เจ้านะเซียงซือ อย่างกระนั้นเลย ปีนี้ข้าจะขอให้อาจารย์ยกเจ้าให้ข้า จัดพิธี แต่งงานอย่างสมหน้าสมตา หาไม่แล้วข้าไม่อาจคลายใจได้สักที วันๆ ต้องคอยกังวลอยู่รำไปว่าเจ้าจะหนีไปข้างนอก ข้าไม่เข้าใจจริงๆ เลยว่าเพราะอะไรเจ้าจะต้องเดินทางไกลนับพันลี้* ไปดูทิวทัศน์น่าเบื่อพวกนั้นด้วย ปีนี้เจ้าอายุครบสิบแปด สมควรเตรียมตัวเตรียมใจแต่งงานได้แล้ว"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเป็นปกติอย่างยิ่ง จวบกับว่าควรแต่งงานระหว่างเขากับนางเป็นเรื่องถูกต้องเหมาะสมดีแล้ว อีกทั้งไม่สังเกตเห็นเซียงซือขมวดคิ้ว มุ่นแม่แต่น้อยนิด "ข้า... ไม่อยากแต่งงาน"

ผ่านเสี่ยวหัว่อ "มีสตรีที่ไหนกันไม่อยากแต่งงาน ข้าปะไม่อยากจะรออีกต่อไปแล้ว" เขาแลดูล้าคอเรียวยาว และใบหน้าอ่อนหวานของเซียงซือ รู้สึกร้อนรุ่มผะผ่าวไปทั้งกายด้วยความงามเย้ายวนของนาง เขาเพียงแค่จับจ้องนางอยู่อย่างนั้นจิตใจก็ลอยล่องเคลิบเคลิ้มไปหมด

เซียงซือเงยหน้าขึ้นมองดวงหน้าบิกบีนดุตันของศิษย์พี่ใหญ่ แต่งงานกับเขา? นางมองบุรุษซึ่งคุ้นเคยกันมาตั้งแต่เล็กจนโตผู้นี้ด้วยอาการนิ่งงัน ไม่อาจสกัดกั้นความรู้สึกกว้างเปล่าเย็นเยือกแปลกๆ ที่เข้าเกาะกุมส่วนลึกในใจไว้ได้

เขามองนางด้วยสายตาที่ฉายประกายเจ้าร้อนดุจเปลวเพลิง ส่วนแววตาของนางที่มองเขากลับเย็นชาไร้ความรู้สึก

ผ่านเสี่ยวหัว่อพูดเสมอว่าเขาจะแต่งงานกับนาง ทว่าด้วยเหตุผลใด

* ลี้ หมายถึงหน่วยมาตราวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อิน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ก็สู้ดู นางถึงมีความรู้สึกเพียงอย่างเดียวคือหงุดหงิดอยู่บ้าง

"อากาศร้อน ข้าจะกลับห้องแล้ว" นางเอ่ยเสียงนุ่มนวลแล้วลุกขึ้นตั้งท่าจะเดินหนีไป เขากลับคว้ามือนางไว้

"เซียงซื่อ" เขานั่งบนเก้าอี้ มองนางด้วยรอยยิ้มมั่นใจตนเองเต็มเปี่ยม "มีไข้อากาศร้อนหรือ เป็นเพราะเจ้าเงินอายุต่างหาก" สตรีมักชอบเล่นตัว และสงวนท่าทีเสมอ

มิใช่เงินอายุ เป็นความรำคาญต่างหาก! เซียงซื่อประหลาดใจไม่น้อย ที่ศิษย์พี่ใหญ่หลงตัวเองเช่นนี้บ่อยครั้ง นางทอดถอนใจ รู้สึกเอือมระอาจนอยากจะหนีไปให้ไกลแสนไกล นึกคร้านกระทั่งจะเอ่ยปากโต้แย้ง ด้วยนิสัยของศิษย์พี่ใหญ่ไหนเลยนางจะไม่เข้าใจ

"ข้าอยากไปพักจริงๆ" กล่าวจบนางก็หันหลังเดินเอื่อยๆ จากไป ในใจคิดแต่จะรีบออกจากที่นี่เดินทางไปที่ท่องเที่ยวคลายความเบื่อหน่าย

สายตาคมกล้าของฝานเหลี่ยจับจ้องมองตามแผ่นหลังของนางจนหายลับไป ไม่เข้าใจว่าเหตุใดสตรีผู้มีเรือนร่างอันอ่อนแอบบอบบางเช่นนั้นกลับคิดแต่อยากจะทำอะไรบางอย่าง

ฝานเหลี่ยกำศีรษะดูพินคิดคำนึงเก่าคร่ำคร่าตัวนั้น เซียงซื่อเป็นของเขา ฝานเหลี่ย เขาคงนึกด้วยความรู้สึกที่ตั้งมั่นไม่สั่นคลอน ขณะลูบสายพินเบาๆ รวากับได้สัมผัสเจ้าเจ้าของพินไปด้วย

เซียงซื่อตัวน้อยของเขา...

เจ็ดวันผ่านไป ณ เขาซงซานอันสูงตระหง่านทะเลยอดเมฆ ยามบ่ายลำแสงสนรยาคล้อยต่ำอาบผืนเมฆเต็มท้องฟ้าเป็นสีทองอำไพ

ในป่าที่บนยอดเขาได้ยินเพียงเสียงโอดครวญอย่างท้อแท้ใจไม่ขาดสายดังแทรกขึ้นกลางความเงียบสงัดวิเวกของลำเนาไพร

"โอ๊ย ข้าข้าจะหักอยู่แล้ว ข้าข้าก็อ่อนไปหมด จวนจะหายใจไม่ออกแล้ว สวรรค์เอ๋ยสวรรค์ เพราะเหตุใดข้าต้องทรมาทรรรมถึงเพียงนี้ โอ๊ย ๆ ๆ ข้าใกล้จะตายแล้ว..."

เสียงหัวเราะกังวานใสดูจสายลมฤดูใบไม้ผลิข่มขื่นใจดังขึ้น "หย่าเออร์ เลิกบ่นสักที"

เสียงซื่อสวมชุดผ้าไหมบางพลีสีเหลืองอ่อน ท่าทางรำเริงคึกคักแววตาแผ่รอยยิ้ม กำลังพุงศิษย์น้องคนเล็กที่แข่งขาอ่อนปวกเปียกไปแล้วเอาไว้นยามออกเดินทางไกลนางจะสะพายกระบี่สายวาริอยู่ที่หลังเสมอเพื่อป้องกันตัว ทว่านอกจากเวลาฝึกยุทธ์แล้ว ผู้ที่นิสัยอ่อนโยนเช่นซื่อหาได้เคยยอมให้กระบี่ออกจากฝักไม่

"ศิษย์พี่! หลิวฟังหย่าท้อหายใจแรง ๆ เราสมควรลงเขากันได้แล้วใช่หรือไม่" ฟ่าใกล้จะมีดแล้ว นางไม่ได้มีพลยุทธ์ล้ำเลิศขนาดศิษย์พี่ที่จะลงเขาได้อย่างรวดเร็วหรอกนะ

แสงอาทิตย์อัสดงสีแดงส้มส่องกระทบใบหน้าเว่ยซื่อ ดวงตาสีดำของนางส่องประกายวิบวับขณะเอ่ยเสียงนุ่มนวล "แต่ว่ายังไม่ได้เห็นต้นหวนรำพึง..."

"ต้นหวนรำพึงอะไรกัน! ฟ่ามีดแล้วนะ" หลิวฟังหย่าบันดาลโทสะ "พอดึกว่านี่ก็เป็นเวลาออกหากินของสัตว์ป่า ดีไม่ดียังมีผีภูเขาด้วย หรือว่าเพื่อต้นหวนรำพึงอะไรนี่ต้นหนึ่ง แม้แต่ชีวิตก็จะไม่สนใจแล้วใช่ไหม" นางแลลั่นปลิ้นตา แสยะปากแยกเขี้ยว สองตาเบ็งพองให้แลดูน่ากลัวดูร้าย

หมายหลอกให้ศิษย์พีตกใจ

น่าเสียดายที่เสียงซื่อเพียงปิดปากหัวร่อแผ่วเบา คล้องแขนอวบอ้วนของศิษย์น้องไว้ "โอ้ เจ้าพุดถูก ขอเวลาซักอีกหนึ่งชั่วข้าม ถ้าหาไม่พบจริงๆ เราก็ลงเขากัน"

หนึ่งชั่วข้าม? หลิวเพิงหยาดอนหายใจตั้งเขื่อนขณะถูกศิษย์พีลากตัวเดินลึกเข้าไปในป่ารกชัฏ เห็นทีว่าหากไม่เจอต้นหวนรำพึง นางก็อย่าหวังว่าจะได้ลงเขา

ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ในป่าเหลือเพียงแสงสลัว สายตามองเห็นได้รางๆ หูได้ยินเสียงวานรกรู้อังไกลๆ ประสานกับเสียงนกร้องแปลกพิกล แม้แต่แมลงรাত্রียังเริ่มส่งเสียงดังระงมแล้ว ขณะที่เสียงซื่อยังคงเดินวนเวียนอยู่กลางป่าทึบ

นางสูดอากาศในป่าเข้าสู่ปอดลึกๆ อยากได้กลิ่นหอมของต้นหวนรำพึงตามคำรำลือ ทว่าสิ่งที่สูดเข้าไปกลับเป็นเพียงอากาศที่เจือด้วยกลิ่นหญ้าขึ้นๆ

ครั้นแลเห็นท้องฟ้ามืดสนิท หลิวเพิงหยาก็บ่นอุบอิบไม่หยุดด้วยความหงุดหงิดกระสับกระส่ายขณะเดินไปตามทางที่เต็มไปด้วยโคลนเฉอะแฉะ "แย่แล้ว ฟ้ามืดขนาดนี้ พวกเรารีบลงเขากันเถอะ บรรยากาศที่นี้วังเวงขนาดนี้ หากหลงทางขึ้นมา..."

"จู้ว" เสียงซื่อพลันปิดปากนางไว้

หลิวเพิงหยาดหยุดพูดเมื่อแลเห็นสีหน้าศิษย์พีเคร่งเครียดอย่างที่ไม่เป็นบ่อยนักเช่นนี้ บันดาลให้นางตื่นตระหนกอยู่บ้าง

"ได้ยินแล้วใช่ไหม" เสียงซื่อเงยหน้าเงี้ยวพู่ "เสียงพิน..." ใจกลางป่าทึบมืดมิดแทบไร้ร่องรอยผู้คน กลับมีเสียงพินลอยแว่วมาแผ่วๆ แต่กระนั้น

เสียงของมันยังคงเบาหวิวอย่างยิ่งยวด...

"เข้าได้ยินแต่เสียงลมซู่ซ่าๆ..." หลิวเฟิงหยาดังใจฟังมากขึ้นอีกนิด ก่อนจะเอ่ยอย่างกระวนกระวายใจ "ยังมีเสียงแมลงร้องด้วย!" นางเห็นศิษย์ที่หลับตาลงตั้งสมาธิฟังนิ่งๆ คล้ายตกอยู่ในวังค์ ความเย็นเยือกระลอกหนึ่ง ก็จู่โจมเข้าใส่จนนางขนลุกชันไปทั้งร่าง "คะ...ศิษย์พี่ ในป่าที่บึงกลางภูเขา อย่างนี้ไม่มีทางมีผู้คนอยู่อาศัย แล้วจะมีเสียงพินได้อย่างไรกัน ไปเถอะ พวกเรารีบลงเขากันได้แล้ว ที่นี้วังเวงเหลือเกิน! ศิษย์พี่..."

"ไม่หรอก!" เสียงซื่อลิมตาโพลง "เป็นเสียงพินแน่ๆ" นางหมุนกาย ทะยานเข้าไปในความมืดของป่าที่บึง ไล่ตามเสียงเพลงแผ่วเบาขึ้นไป...

หลิวเฟิงหยาดเห็นดังนั้นก็ไล่ตามไปพลางร้องเรียกไปพลาง "ศิษย์พี่ๆ! รอข้าด้วยสิ! อย่าวิ่งสะเปะสะปะสิ ศิษย์พี่..."

เสียงพินพลิ้วแผ่วเบาหวิวนั้นดึงดูดใจของเซียงซือไว้จนหมดสิ้น ร่วงเปรี้ยวบางของนางลัดเลาะไปตามผืนป่าที่บึงด้วยความว่องไวดุจลมพายุ ไล่ตามหาเจ้าของเสียงพินจนลืมนึกไปสนิทว่าศิษย์น้องไม่อาจกวัดทันวิชาตัวเบาของตนได้ ชั่วพริบตาเดียวก็ทิ้งศิษย์น้องไว้เบื้องหลังไกลลิบ ขณะที่ร่วงเปรี้ยว บางกลืนหายเข้าไปในป่า...

ร่างอันอ่อนแอของเซียงซือเหินบินอยู่กลางพงไพรประหนึ่งดาวตก รุกล้ำ เข้าสู่ดินแดนที่ไม่รู้จัก ทะลุผ่านม่านป่าที่บึงมืดมิดลึกเข้าไปเรื่อยๆ เสียงพิน นั้นดังชัดเจนนั่นตามลำดับ หากแต่ผืนป่ารอบด้านกลับเปลี่ยวร้างมากขึ้นทุกที เบื้องหน้าไร้เส้นทางจะไปต่อ ทว่านางไม่นำพาพุ่มวัชพืชที่ขนาบตา แหวกพงหญ้า ราชอาณาจักร ทันใดนั้นก็ต้องตะลึงพริ้งเพริดกับภาพที่ปรากฏต่อสายตา...

เบื้องหน้ามีเรือนไม้ไผ่หลังงามตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่อย่างสันโดษท่ามกลาง หมู่แมกไม้รอบด้าน แสงจันทร์สีเงินยวงสาดส่องทั่วทั้งบริเวณ

ด้านหน้าเรือน เห็นเพียงร่างบุรุษชุดขาวสูงส่ง่าผู้หนึ่งยืนนิ่งเฉยเมย อยู่หน้าโต๊ะตั้งพิน รอบกายรายล้อมด้วยหิ้งห้อยกะพริบแสงวูบวาบ เส้นผม สีอ่อนคล้ายสีเงินของเขายาวจรดเอว ปลอยสยายปลิวคว้างตามแรงลม ดวงตา เย็นชาเพ่งมองพินซึ่งสะท้อนประกายเรืองรองอยู่บนโต๊ะ

เขาเพียงจับจ้องที่พินเก่าแก่เต็มไปด้วยกลิ่นอายแบบโบราณนิ่งๆ สายพินก็ดูเหมือนถูกคนดีบรรเลงออกมาเป็นท่วงทำนองอันไพเราะพลิ้วไหว

กระแสพลังปราณสีเงินที่ควบคุมสายพินซึ่งแผ่ซ่านจากกายเขา ดึงดูดหิ้งห้อยนับไม่ถ้วนเข้ามาบินวนรอบๆ บังเกิดเป็นภาพแปลกพิสดาร พันลึกเหนือจินตนาการ ส่วนดวงตาเรียวยาวเย็นชาคู่นั้นก็กลับดุจเดียวกับ เสียงพินเบาหวือที่เขาบรรเลงออกมา

เซียงซือประหลาดใจเหลือจะกล่าว ยามนี้รู้สึกเพียงว่าคนผู้นี้จะเป็น มารก็ไม่ใช่เทพก็ไม่เชิง และมีใช่คนธรรมดาสามัญเป็นแน่แท้ ขณะที่กำลัง ตกอยู่ในภวังค์ พลันมีคนจับข้อศอกนางไว้!

"ศิษย์พี่" หลิวเฟิงหย่าหายใจระหืดระหอบ ยังไม่สังเกตเห็นสิ่ง ผิดปกติก็ตะโกนขึ้น "ตามศิษย์พี่ทันจนได้ ท่านวิ่งเร็วขนาดนั้นทำไมกัน"

"ฮู่ว!" เซียงซือปิดปากนางไว้ ทว่าไม่ทันการเสียแล้ว เสียงพินหยุดชะงัก ลงฉับพลัน หลิวเฟิงหย่ายังตั้งตัวไม่ติด ก็รู้สึกถึงพลังปราณพิฆาตหนาว เยะเยื่อกระลอกหนึ่งพุ่งเข้าใส่ในบัดดล เซียงซือปฏิริยาจับไว้อย่างนัก กระชาก ตัวศิษย์น้องมาแล้วหมุนกายหลบการจู่โจมหมายเอาชีวิตนั้นได้

"คุณชาย พวกเราหาได้มีเจตนาร้ายอันใด" เซียงซือเอาตัวกำบัง

ศิษย์น้องที่ตกใจจนเสียขวัญไปแล้ว พลงแห่งหน้าสบสายตาไร้ความรู้สึกของบุรุษแปลกหน้าเบื้องหน้า

ในเวลานั้นนางแลเห็นชัดเจนยิ่งขึ้นแล้ว บุรุษผู้นี้ผิวกายขาวสะอาด แวตาเฉยชา ริมฝีปากบาง คิ้วขมวด สีหน้าของเขาไม่บ่งบอกอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น ทว่าไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเขามีรูปโฉมสุภาพเด่นสะดุดตา น่าเสียดายที่ความเย็นชาซึ่งแผ่ซ่านออกมาทั่วร่างชวนให้ผู้คนขยาดกลัว

"ผู้บุกรุกต้องตาย" เขาเอ่ยวาจาห้วนสั้น จากนั้นดวงตาเย็นชานิ่งซึ่งขึ้นทันใด ก่อนที่กระแสน้ำประจวบรอบกายจะแปรเปลี่ยนไปในฉับพลัน

เสียงซื่อรับส่งเสียงห้าม "คุณชาย ข้าก่อน" เว่ยเซียงซื่อรับมืออย่างสุขุมด้วยการพุดตอออกไป "ขอโทษด้วย พวกเราหลงทางมา มิได้เจตนาบุกรุกที่พำนักของท่าน คุณชายได้โปรดอภัย"

"ใช่แล้ว" หลิวเฟิงหย่าเรียกสติคืนมาได้ก็มิโกรธาอย่างยั้ง "บุกรุกอะไรกัน ท่านมิได้ปิดประกาศบอกให้คนผ่านทางมาหลบไปให้ไกลๆ ห้ามเข้าใกล้ที่อัปมงคลแห่งนี้สักหน่อย แล้วจะมาโทษพวกเราได้อย่างไรกัน ไม่แยกแยะชั่วดีก็ลงมือทำร้ายคน ช่างน่า..."

"หย่าเออร์!" เซียงซื่อซิงตาปรามนาง "อย่าเสียมารยาท"

บุรุษผู้นั้นยืนนิ่งอยู่ใต้แสงจันทร์รา ดวงตาทั้งคู่จ้องลึกเข้าไปในนัยน์ตาสุกใสของเซียงซื่อชั่วครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยปากขึ้น "ให้เวลาเจ้าครึ่งชั่วยามไปซะหัวไป"

"อะ...อะไรนะ" ไสหัวไป? วาจาสามทวนเหลือเกิน หลิวเฟิงหย่าตะโกนอยู่ด้านหลังศิษย์พี่ "ไสหัวไปก็ได้ มีอันใดวิเศษวิโสนัก อยากรู้อะไรให้ฟันๆ เติมทนแล้ว" นางยังก่นด่าไม่สาแก่ใจ ก็ต้องตะลึงงันเมื่อได้ยินศิษย์พี่เอ่ยปากขอ

ความช่วยเหลือ

"คุณชาย กลางดึกน้ำค้างแรง ฟ้ามืดสนิทยากจะมองเห็นทาง" ดวงตาของเซียงซื่อเปล่งประกายขณะอ่อนวอนด้วยเสียงนุ่มนวล "รบกวนขอคางแรมสักคืนได้หรือไม่ พอรุ่งเช้าก็จะไปทันที" นางบังเกิดความกระหายใคร่รู้ต่อเงื่อนไขไม่ใฝ่กลับหลังนี้อย่างมาก ทั้งที่จริง ๆ แล้วด้วยวรยุทธ์ของนาง การจะนอนกลางทางสักคืนมิใช่ปัญหาแต่อย่างใด

"ใช่ ๆ ๆ" ยังคงเป็นศิษย์พี่ที่คิดอ่านได้รอบคอบ หลิวเฟิงหยาริบช่วยพูด "นี่ คุณชาย ท่านก็ช่วยเหลือเจือจานกันด้วยเถิด!"

พอคิดถึงว่าศิษย์พี่งามหยาดฟ้ามาดิน มีสาวสะคราญโฉมเช่นนี้ยอมขอรื่อง เขาสมควรดีใจจนจำให้น้ำตาไหลรินกระมัง ยิ่งกว่านั้นค้ำมีขนาดนี้แล้ว นางจะไม่ยอมกอนบนพื้นดินขึ้นและตามพงพญาหรือกนะ

เขาไหล่สองมือไว้ข้างหลัง ปรายตามองพวกนาง "ใส่หัวไป!"

"อะไรนะ?" หลิวเฟิงหย่าปากคางด้วยความตะลึงลาน ด้วยหาได้เคยพานพบบุรุษใจร้ายใจดำเยี่ยงนี้ "ไฉนท่านแล้งน้ำใจถึงเพียงนี้ เสียที่ที่หน้าตาสุภาพหล่อเหลา กลับใจคอคับแคบถึงขนาดจะรังตั้งสตรีตัวน้อย ๆ สองนางซึ่งบอบบางดงามราวกับเทพธิดาให้คางแรมสักคืนก็ยังไม่ยอมนี้ ๆ ๆ... ฟ้ามืดบนยังมีความยุติธรรมอยู่หรือไม่" พอหลิวเฟิงหยามีน้ำโหขึ้นมากก็เลือดขึ้นหน้าดำคนแล้ว "หากพวกเราถูกสัตว์ป่าคาบไปกิน หรือเกิดหนาวตายบนภูเขาเล่า นี่ท่านมิได้ทำบาปอยู่กระนั้นหรือ"

"หย่าเออร์! เซียงซื่อตั้งมือของศิษย์น้องไว้เป็นการบอกให้นางทุบปาก จากนั้นให้วอนอีกคราหนึ่ง "คุณชายจะไม่ตรองดูอีกที่จริง ๆ หรือ"

เขาเบือนหน้าหนีอย่างหึ่งทะนง ความรำคาญฉาดจับบนใบหน้า

เฉยชา "อีกครึ่งเค่อ* หากเจ้าไม่ไปจะจบชีวิตตรงนั้นทันที"

หลิวเฟิงหย่าไม่โห่เจียนคลั่งแล้วจริงๆ "จะโยสไปถึงไหนกัน" นางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันขณะเอ่ยกับเซียงซือเสียงเบา "เอาเลย เล่นงานเขาเลย สีหน้าวาจาโอหังอย่างนั้นสมควรให้เขาล้มมรสความร้ายกาจของศิษย์พี่ดูบ้าง ชักกระบี่สายวาริออกมาสั่งสอนเขาให้รู้สำนึก!" นางมั่นใจในวิชายุทธ์ของเซียงซือเต็มเปี่ยม

เซียงซือมองพินิจสีหน้าเย็นชาของเขา แล้วแลดูพินโบราณบนโต๊ะอีกครั้งหนึ่ง ในใจบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง ทว่าไม่อยากบีบบังคับใจผู้ใด "หย่าเออร์ พวกเราเป็นฝ่ายรบกวนก่อน จะไร่มารยาทได้อย่างไรกัน" นางค้อมศีรษะน้อยๆ เป็นเชิงบอกต่อบุรุษแปลกหน้า "ในเมื่อคุณชายยืนกรานเช่นนั้นก็ขออ้อลาแล้ว" ว่าแล้วก็หันหลังเดินจากไปพร้อมกับศิษย์น้องทันที

น่าเสียดายเป็นนักหนา เซียงซือเก็บงำสีหน้าผิดหวังไว้ไม่มีผิด เพราะเป็นครั้งแรกที่นางได้ยินคนที่ติดพินได้พลิกเพลงเช่นนี้ และเป็นครั้งแรกที่ได้พบยอดฝีมือถึงขั้นที่ใช้พลังปรมาณเล่นพินได้ แต่กลับไร้วาสนาจะรู้จักกัน

เว่ยเซียงซือจูงศิษย์น้องที่ขัดเคืองแค้นใจก้าวเท้าออกจากเขตหวงห้าม ลึกลับแห่งนั้น ทันใดนั้นมีเสียงทุ้มต่ำแหบพร่าดังลอยมา

"อู๋เหิน เจ้าก็ตอบรับคำขอของพวกนางเถิด" มันเสียงของชายชราอู๋เหิน? เว่ยเซียงซือชะงักก็เท้า หมุนกายกลับไป

หลิวเฟิงหย่าหัวร่อคึกคัก "อะไรกัน ที่แท้เขาหาใช่เจ้าของเรือนไม้!" เสียงดังมาจากเรือนไม้ไผ่ด้านใน

บุรุษที่มีนามว่าอู๋เหินผู้นั้นได้ยินแล้วก็ขมวดคิ้ว เขาทำเลื่องมอม

* 1 เค่อ เป็นหน่วยการนับเวลาของจีน เท่ากับ 15 นาที

เว่ยเซียงซื่อหนึ่งๆ อย่างไม่สบอารมณ์ยิ่งนัก แววดาปิ้งซาอย่างนั้นพาให้เซียงซื่อเย็นวาบไปถึงกลางอก

"ฮือ" เขาสะบัดแขนเสื้อ แต่ยังคงหมุ่นกายเดินนำทางไป

"ทะ...ทำแบบนี้หมายความว่าอะไร" หลิวเฟิงหย่าโกรธจัดแล้วจริงๆ เซียงซื่อยิ้มพราว นุดศีรษะน้องให้เร่งฝีเท้าตามไป

ตกตึก ภายในห้องอันเจียบส่งตซึ่งแยกตัวห่างออกมา หลิวเฟิงหย่านอนอยู่บนเตียงเอาผ้าห่มคลุมโปง ร่างสิ้นเทาไม่หยุด

"ตะ...ศิษย์พี่... ฟังสิ นี่มันเสียงอะไรกัน" เสียงร้องครวญครางด้วยความทุกข์ทรมานดังโหยหวนมาตลอดราตรี

เสียงคร่ำครวญทุกข์ทรมานอันกว้างประสานเสียงร้องคุกคูกของนกฮูกไกลๆ และที่ยิ่งวิปริตกว่านั้นคือยามเที่ยงคืนยังมีเสียงไถ่ขันดังแทรกอยู่ด้วย ว่ากันว่าหากไถ่ขันยามราตรีหมายถึงที่แห่งนี้กำลังจะมีเรื่องอัปมงคล

สวรรคต! "โอ๊ย...เหล่าเทพดาฟ้าดินช่วยด้วย เสียงร้องแบบนี้มีผลสิ่งซัดๆ" หลิวเฟิงหย่าทั้งหนาวทั้งเหนียวทั้งหวาดกลัว จึงโวยวายขึ้นมาอย่างเสียดสี "ข้าว่าที่นี้ต้องมีสิ่งชั่วร้ายแน่ๆ ผู้ชายคนนั้นหน้าตาเลือดเย็น แต่ที่ประหลาดที่สุดคือเส้นผมสีเงิน แล้วอะอะก็จะฆ่าคน ดวงตายังดูร้ายน่ากลัวอีกด้วย ฟ้าดินสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุ้มครองหย่าเออร์ให้ปลอดภัยถึงรุ่งเช้าด้วยเถิด เจ้าข้า อมิตาพุทธ พระโพธิสัตว์ทรงโปรดผู้ที่ตกอยู่ในห้วงทุกข์...ผีร้ายไม่มากถ้ากราย" หลิวเฟิงหย่าขดตัวอยู่ในผ้าห่มครางละล่ำละลักเสียงสั่นด้วยความกลัว โชคร้ายจริงๆ เลย เป็นเพราะศิษย์พี่คนเดียวแท้ๆ นางถึงต้องตกอยู่ในสถานการณ์น่ากลัวแบบนี้ ฮือๆ

เว่ยเซียงซื่อยกเทียนขึ้นสูงจนแสงสว่างส่องกระทบใบหน้างดงาม
หมดจด นางมองไปยังนอกหน้าต่างที่มีดสนิทดัดด้วยท่าที่สงบนิ่ง นัยน์ตาสีดำ
สนิทั้งเครียดขณะที่ยังหน้ายังคงเรียบเฉย ในใจคล้ายครุ่นคิดอะไรอยู่

เสียงร้องครวญครางนั้นเศร้าสร้อยโหยหวนขึ้นทุกที หลิวเฟิงหยาก
ขนลุกเกรียวมากขึ้นเรื่อย ๆ นางตัวสั่นระริกขณะเลิกผ้าที่ม้วนหนึ่งลอบมอง
แผ่นหลังของศิษย์พี่ แปลกนัก ไฉนศิษย์พี่ถึงไม่กลัวเลย ต่อให้เป็นบุรุษที่
มีวิทย์ายุทธ์สูงส่งได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญชวนให้ออกสิ้นขวัญหายเช่นนี้
กลางดึก เกรงว่าก็ต้องเข้าก่อนไปแล้วเหมือนกันกระมัง แง...ศิษย์พี่ช่าง
ผิดมนุษย์มนาจริง ๆ ยังกล้ายืนดูตรงหน้าต่างอีก ข้าเรืวนางคงต้องตายเพราะ
มีศิษย์พี่เช่นนี้

เซียงซื่อคล้ายตกใจแน่นัว แน่ ก่าเทียนแน่นแล้วหมุนกายผลัด
บานประตูก่อนจะเดินตรงออกไป

"หยุดนะ" หลิวเฟิงหยากกระโดดลงจากเตียงแล้วตามไปทันที "ท่าน
จะทำอะไร แล้วจะไปที่ไหน อย่าทิ้งข้าไว้สิ ศิษย์พี่" นางติดตามไปด้วยความ
ตื่นกลัว

เซียงซื่อเดินเลี้ยวตรงหัวมุม ก่อนจะสาวเท้ามุ่งหน้าตรงไปยังเรือนใหญ่
ที่มีเสียงครวญครางดังออกมา

หลิวเฟิงหยากกลัวขวัญหนีดีฝ่อไปหมดแล้ว ว่าแต่สะ...ศิษย์พี่คิดจะ
ทำอะไรกันแน่

"ฮือ...ฮือ..."

ยิ่งเข้าใกล้เรือนใหญ่เสียงนั้นยิ่งชัดเจนขึ้น เซียงซื่อตรงเข้าไปหาต้นเสียง
ด้วยท่าทางมุ่งมั่น

"ศิษย์พี่!" หลิวเฟิงหย่าหลังเหงื่อเย็บเย็นไม่หยุด หรือศิษย์พี่จะโดนอาถรรพ์เข้าเสียแล้ว นางใจเต้นตึกตัก ซ้ำใจว่าจะไล่ตามต่อไปหรือไม่ ทว่ารอบด้านมีแต่ความมืดมิด และเสียงดังหวีดหวิวจากป่าไผ่ สวรรค์! นางไม่เชิงใจเร่งฝีเท้าก้าวตามไปคงไม่ได้แล้ว

เสียงดังลุดออกมาจากเรือนไม้ไผ่หลังนี้ เชียงซือหยุดอยู่หน้าประตู ได้ยินเสียงร้องโหยหวนราวกับสัตว์ป่าขัดถนัดหู ในใจนึกกลัวอยู่บ้าง ทว่าสีหน้ากลับสงบนิ่งผิดธรรมดา นางหลุบเปลือกตาลง มือข้างหนึ่งชูเทียนขึ้น มืออีกข้างหนึ่งวางบนบานประตูอย่างลึกลับ นางขมวดคิ้วอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายยังคงตัดสินใจผลักประตูเปิดออก

นางกลั้นหายใจขณะผลักบานประตูอย่างเบามือ กลิ่นประหลาดฉุนกึ่งระลอกหนึ่งกระทบจมูกอย่างแรง ในเวลาเดียวกันนั้นเอง หลิวเฟิงหย่าซึ่งตามมาทันก็แลเห็นสภาพภายในห้องพอดี

"กร๊าด...ฮ่าา" หลิวเฟิงหย่าเบิกตากว้าง แผดเสียงหวีดร้องด้วยความสะพรึงกลัว "สัตว์ประหลาด ผะ...ผี...ท่านแม่เจ้าขา...ข้า...ข้าไม่ไหวแล้ว!" นางเข่าอ่อนไปหมด จึงคว้าแขนเชียงซือไว้ประคองกายไม่ให้ล้มพับลงไป

ไม่ว่าผู้ใดแลเห็นสัตว์ประหลาดที่นอนอยู่บนเตียงในห้อง เห็นทีว่าหากไม่น้ำลายฟูมปากก็คงต้องสิ้นสติไป

เชียงซือยืนอยู่หน้าประตูอย่างตะลึงลาน ดวงตาคู้งามฉายแววตระหนก ขณะเพ่งมองร่างมึนทึบซึ่งร้องครวญครางอยู่บนเตียง เมื่อแรกเห็นนึกว่าเป็นสัตว์ประหลาด แต่พอพิศดูให้ถ้วนถี่ก็จะเห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นชายชราที่มีเนื้องอกทั่วตัวผู้หนึ่งนอนอยู่

ร่างกายของเขาซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่ม ส่วนใบหน้าของเขามีก้อนเนื้องอก

อัปลักษณขึ้นตะปุมตะป่าบับรูปโถมจนสิ้น เหลือเพียงรูจุมุกเล็กๆ สองรู กับปากที่เบี้ยวผิดรูป อีกทั้งเป็นแผลเน่าเปื่อยเประระเป็นนคราบเลือดปนหนอง ตลอดริมฝีปาก หน้าผากของเขาปูดบวม ดวงตาสองข้างซึ่งถูกเนื้องอกได้ เบ้าตาเบียดทับจนแทบลึ้มไม่ขึ้นแดงกำ แล้วในตอนนั้นดวงตาน่ากลัวคู่นี้ก็ กำลังจ้องเขม็งตรงมาที่เซียงซื่อ

"แม่...นางน้อย..." เขากะเสือกกระสนยันกายขึ้น "อา...ข้าไม่ได้พบเห็น...แม่นางน้อยที่สวยงามขนาดนี้มานานแล้ว...หึ...หึ..." เขาส่งเสียงหัวร่อ ทว่าการหัวเราะแสดงความเป็นมิตรกลับมีแต่จะทำให้ใบหน้าเขาบิดเบี้ยวเพิ่มขึ้นชวนให้ยิ่งหวาดผวา

"ศิษย์พี่" หลิวเฟิงหย่าจับตัวเซียงซื่อแน่น "รีบ...รีบไปกัน..." สัตว์ประหลาดน่าสยดสยองตอนนี้หัวเราะจนนางขนลุกขนพองไปหมด มันน่ากลัวเกินไปแล้ว!

เซียงซื่อยืนนิ่งงันอยู่ตรงนั้นราวกับตึ่นกกลัวอยู่บ้าง นัยน์ตาคู่งาม ไหววขณะเพ่งมองสัตว์ประหลาดที่จะเป็นคนที่ไม่ใช่ก็ไม่ใช่เชิงเบื้องหน้า ศิษย์พี่ตกใจจนสติหลุดลอยไปแล้วใช่หรือไม่

"ไปเถอะ รีบไปกันเร็วเข้า!" หลิวเฟิงหย่าร้องบอกเสียงเบา

เซียงซื่อสงบจิตใจลงได้เล็กน้อยแล้วชูเทียนขึ้นสูง แสงสว่างภายในห้องพลันสาดส่องไปที่ใบหน้าของชายชราแทน ภาพที่เห็นน่าสะอิดสะเอียนชวนให้ขนลุกสุดประมาณ

"แม่นางน้อย..." เขาส่งเสียงไอ ดวงตาทั้งคู่หริ่ง เอย่ด้วยเสียงแผ่วๆ คล้ายครุ่นคิดอันได้อยู่ "รินน้ำให้ข้าสักถ้วย แค่นี้..."

หลิวเฟิงหย่าพูดแทนของเซียงซื่อไว้แน่นอน "ไม่ได้!" นางร้องบอกเบาๆ "อย่าเข้าไปนะ ศิษย์พี่" ผู้ใดจะรับประกันได้ว่าสัตว์ประหลาดตุนั้นจะไม่กิน

ศิษย์พี่

เซียงซื่อเม้มปากอย่างสองจิตสองใจ ดวงตาสุกใสเหลือบดูชายชรา
ที่ส่งสายตาวิงวนมา นางก้าวเข้าไป ทว่าหลิวงเพิงหยากลับออกแรงยึดตัว
นางไว้

เซียงซื่อหันไปมองพลางเอ่ย "ไม่เป็นไร" นางปลดมือของศิษย์น้อง
ออกเบาๆ พร้อมส่งยิ้มน้อยๆ ให้ "เขาทำร้ายข้ามิได้หรอก"

"ศิษย์พี่!" หลิวงเพิงหยายากจะสิ้นสติให้รู้แล้วรู้รอดขณะเอ๋ยกระซิบ
อย่างฉุนเฉียว "มีคำกล่าวว่าคุณคนให้ดูหน้า ซื่อผัวให้ดูเนื้อนะ เขาหน้าตา
น่ากลัวขนาดนั้นต้องไม่ใช่คนดีแน่ เขาให้ท่านรินน้ำให้ ใครจะรู้ว่าแอบแฝง
สิ่งใดไว้ในใจ อย่าเข้าไปเลย!" แคว้นเสียงเห็นแผลเน่าเปื่อยพุพองเป็นก้อนๆ
พวกนั้น นางก็แทบอยากอาเจียนแล้ว ยังไม่ต้องเอ๋ยถึงใบหน้าบิดเบี้ยวนั้น

เว่ยเซียงซื่อดลิ่งตาใส่ศิษย์น้องแวบหนึ่ง ก่อนจะก้าวเข้าไปที่หน้าโต๊ะ
จากนั้นวางเทียนบนนั้นเบาๆ รินน้ำถ้วยหนึ่งแล้วหมุนกายเดินตรงเข้าไปหา
สัตว์ประหลาดตนนั้น

แยะแล้วๆ หลิวงเพิงหยาโมโหจนแทบจะเป็นลม เหตุใดศิษย์พี่คนนี้
ชอบทำอะไรไม่ยังคิดอย่างนี้อยู่ร่าไป นางมองดูศิษย์พี่เดินเข้าไปใกล้ข้างเตียง
ทีละก้าวด้วยความเป็นห่วงระคนหวาดหวั่น ในใจมีอาจไม่เลื่อมใสในความ
ใจกล้าของอีกฝ่ายจริงๆ

เซียงซื่อหยุดอยู่เบื้องหน้าชายชรา ได้กลิ่นยาแสบจุมุก

ชายชราแหงนหน้าขึ้น จับจ้องแม่นางโฉมงามซึ่งยกน้ำมาให้

"ให้ข้าพุงท่านไหม" เซียงซื่อหลุบตาลงเอ๋ยถามเสียงนุ่มนวล

"เจ้ากล้าหรือ" เนื้อเน่าเปื่อยไปทั้งร่างอย่างนี้ นางไม่กลัว?

"กล้า ทว่าข้าก็มีได้นึกอยากนึก" ดวงตาคู่งามของเซียงซือเป็นประกาย ขณะยิ้มหวานละไม

เซียงซือ นั่งลงข้างเตียง เหยียดแขนเรียวยาวหนึ่งไปประคองร่าง อันน่าขะเขยงของชายชราชั้นช้ำๆ ในช่วงอดีตนั้นเขาได้กลิ่นหอมอ่อนโยน ระลอกหนึ่ง หลังจากนั้นนางจรรดด้วยน้ำที่ริมฝีปากเขาเบาๆ

"มา...ดื่มเถอะ" นางพูดด้วยน้ำเสียงเป็นปกติ สีหน้าก็ราบเรียบอย่างมาก รวากับเบื่องหน้านางมิใช่สัตว์ประหลาดพิกลพิการ หากเป็นแค่คนธรรมดาทั่วไปเสียเหลือเกินผู้หนึ่ง

แววตาของชายชราไหวระริก ขณะเอียงกายดื่มน้ำในแก้วนั้นทีละอึกใหญ่ จนหมด

เสียงหอบหายใจด้วยความตื่นตะลึงของหลิวเฟิงหยาซึ่งอยู่ไกลออกไปดัง จนน่าตกใจ ศิษย์ที่เข้าไปใกล้ขนาดนั้นทำไมกัน ประเดี๋ยวดีโรคประหลาด ไปด้วยจะทำอย่างไร

ช่างน่าโมโหจริงๆ!

เซียงซืออมยิ้มมองชายชราผู้นั้นดื่มน้ำจนเกลี้ยงแล้วขยับตัวออก ชายชราเอาเรียวแรงจากที่ใดก็สุดรู้ ยึดข้อมือนางไว้แน่นในลำปล้นพลง ตะโกนเสียงดัง "อู๋เหิน อู๋เหิน! เจ้าเห็นแล้วสินะ?"

เซียงซือคิดจะชักมือกลับด้วยความตกใจกลัว ทว่าไม่รู้ชายชรา ผู้นั้นเอาพลังมหาศาลมาจากที่ใดจับนางไว้แน่นจนดินไม่หลุด ทันทีที่ หลิวเฟิงหยาแลเห็นก็ปรี่เข้าไปใส่ด้วยความร้อใจ จากนั้นทั้งกัดทั้งหยิกทั้ง ทูบแขนข้างนั้นอย่างไม่น่าเชื่อถึงความน่าสะอิดสะเอียน "ปล่อยศิษย์พี่ข้า ปล่อยนางนะ!"

ชายชราไม่เคยแสดงอาการตื่นขจัดขึ้นของเซียงซือและการขบกัดอย่างหนักหน่วงของหลิวเฟิงหย่า ยังคงตะโกนไปทางด้านนอกอยู่ตลอด "อู๋เหิน อู๋เหิน! ข้าบอกแล้วว่านางเป็นสตรีที่ดีคนหนึ่ง เจ้าเห็นไหมเล่า นางจะไม่ทำร้ายพวกเรา แล้วก็จะไม่พูดเรื่องที่น่าออกไป เจ้าอย่าโกรธอีกเลยนะ ได้ยินหรือยัง อู๋เหิน"

ด้านในซุหลุนวุ่นวาย ขณะที่นอกหน้าต่างมีเงาร่างสีขาวโผล่เดี๋ยวยืนหันหลังให้หน้าต่างอย่างเย็นชา ดวงตาเฉยเมยปิดลงด้วยความเอือมระอา หัวคิ้วขมวดเข้าหากันแน่น

ให้ตายสิ พ่อบุญธรรมไยต้องส่งเสียงดังขนาดนี้ น่ารำคาญ!

ชายหนุ่มลึมตาขึ้น สีหน้าเรียบเฉย เขายืนเฝ้าอยู่ด้านนอกประหนึ่งเงาจันทร์อันวิเวกสันโดษ แยกตัวออกห่างจากเสียงเอะอะวุ่นวายภายในเรือนไม้ไผ่

"อู๋... อู๋... อู๋..." เมื่อสถานการณ์คับขันในห้องคลี่คลายลง เห็นเพียงหลิวเฟิงหย่าโง่งมออกาเจียนออกมาแต่ลมไม่หยุดและเข็ดปากตนเองอย่างเอาเป็นเอาตาย "โอ๊ย ๆ ๆ ตายแน่ ข้ากัดเขาไปแล้วคงไม่แคล้วกลายเป็นแบบเดียวกันแน่ คิษย์พี่ หย่าเอ๋อร์ตกอยู่ในสภาพอนาถเช่นนี้เพราะท่านแท้ ๆ เลยทีเดียวเชียว! แหวะ น่าละอายดีสะเอียนจะตายอยู่แล้ว แหวะ"

ครั้นเห็นท่าทางเช่นนั้นของคิษย์น้อง เซียงซือทั้งกระอักกระอ่วนทั้งซาบซึ้งทั้งขบขัน "หย่าเอ๋อร์ เจ้าไม่เป็นไรหรอก"

ผู้เฒ่าปล่อยมือของเซียงซือแล้ว เอ่ยเสียงกล้าหัวร่อคลายความกังวลให้หลิวเฟิงหย่า "แม่นางน้อยวางใจได้ ใบหน้าเจ้ายังคงงามดังเดิม ผิวของ

เจ้ายังทิ้งขาทั้งนุ้ม โรคของข้านี้ไม่ติดต่อ เจ้าสบายใจเถิด" ทันใดนั้นมีคนจับแขนเขาไว้ ผู้เฒ่าเงยหน้าขึ้นมองด้วยความตกใจ

"นางกัดท่านเป็นแผลแล้ว" เว่ยเซียงซื่อดึงผ้าเช็ดหน้าใหม่ออกมาแล้วบรรจงซับคราบเลือดออกให้

ผู้เฒ่าหรีตาลง เอ่ยถามเสียงแหบพร่า "แม่นางมีนามว่าอะไร"

"เว่ยเซียงซื่อ" นางกล่าวตอบสั้นกระชับ แล้วทำเสียงตาดูศิษย์น้อย "นางเป็นศิษย์น้อยที่นำรักของข้า หลิวเฟิงหย่า ท่านผู้อาวุโสมีนามว่าอะไร" "ชื่อของข้าเจ้าอย่ารู้จะเป็นการดีกว่า"

"เอ๊ะ?" เมื่อเขาไม่ยอมบอกย่อมต้องมีเหตุผลส่วนตัว เซียงซื่อจึงไม่ซักไซ้ต่อไป "เช่นนั้นข้าก็จะเรียกท่านว่าผู้อาวุโส เมื่อครูนี้นอนท่านจับมือข้า พลละกำลังขนาดนั้นจะต้องเคยฝึกวิชายุทธ์มาก่อนเป็นแน่"

ผู้อาวุโสหัวรั้วคึกคัก และอาจจะเป็นเพราะกระเทือนแผล ส่งผลให้เขาย่นหัวคิ้ว เอนศีรษะกลับลงไปบนหมอน "เมื่อครูนี้นอนจับมือเจ้า เหลือบเห็นหนังที่ปลายนิ้วด้านเป็นแผ่นบางๆ เจ้าเล่นพิณเป็น..." เขาเอ่ยคาดคะเนอย่างรู้เท่าทัน "เป็นเสียงพิณของอู่เอ๋อร์ที่ตั้งคู่เจ้ามาที่นั้ไซ้หรือไม่"

เซียงซื่อยิ้มน้อยๆ เป็นเชิงยอมรับ "ขอบคุณท่านผู้อาวุโสที่สังเกตเห็นสิ่งนี้ไว้"

หลิวเฟิงหย่าแลเห็นพวกเขาสนทนากันเอง ก็ให้หนึ่งรำคาญใจจนนั่งลงรินน้ำ บ่นมึมมำกับตนเอง "โธ่เอ๊ย ข้าทั้งเหนื่อยทั้งหิวทั้งวังง นางยังมีแก๊ใจคุยเล่นกับคนอื่นอีก จริงๆ เลย! ครั้นข้าเลื่องเห็นผลไม้หลายชนิดวางอยู่บนโต๊ะก็บังเกิดความตะกละ หันหน้าไปร้องบอก "นี่ ข้าจะกินของบนโต๊ะแล้วนะ" ไม่มีใครสนใจเลย ฮี ว่าแล้วนางก็ม้วนแขนเสื้อหยิบผลไม้

มากัดกรำม ๆ คำใหญ่ ระบายโทษที่อัดแน่นกลางอกไปกับภารกิจ

ผู้เฒ่าจับจ้องดวงตาสุกใสแวววาวบอกถึงความเจ้าปัญญาของ เว่ยเซียงซื่อ พลังเอ่ยอย่างเปิดเผย "เขาชื่อจิ้งกู่เหิน เป็นบุตรบุญธรรมที่ ข้าอุปการะไว้ เขาดูคล้ายปวดศีรษะ ทว่าน้ำเสียงกลับเต็มไปด้วยความอบอุ่น "เขาเป็นคนเก็บตัวมากผิดธรรมดา แต่ว่า...เรื่องนี้จะโทษเขาก็มิได้ เพราะว่า... " ผู้เฒ่าส่งเสียงไอแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนาด้วยรู้ว่าเซียงซื่อกระหาย ใครรู้และคาดหวังสิ่งใดอยู่ เขาจึงเอ่ยขึ้นอย่างตรงไปตรงมา "พินที่กู่เหิน ติดคือ 'พินวิญญานเยือก' ใต้หล้านั้นนอกจากเขาแล้วไม่มีผู้ใดติดได้ ผู้ที่ ติดพินตัวนี้จะต้องมีแก่นแท้ที่เยือกเย็นไร้อารมณ์ อีกทั้งยังต้องมีจิตใจที่ สงบนิ่งดุจผิวน้ำราบเรียบจึงจะบรรเลงพินได้ถึงขั้นสุดยอด หากคนทั่วไป ติดจะโดนแรงกระแทกจากพลังเย็นเยือกของสายพิน อย่างเขาก็เลือดอาบ ปลายนิ้ว อย่างหนักก็อวัยวะภายในบอบช้ำ"

"ข้าเห็นเขาใช้พลังปรานติดสายพิน"

ผู้เฒ่าหัวเราะ "บางครั้งบางคราเขาคြာจะขยับนิ้ว แต่ก็รู้สึกเบื่อหน่าย เหลือเกิน ถึงได้เล่นพินแบบนี้ กู่เหินคิดไม่ถึงว่ากลางภูเขาจะมีคน มิเช่นนั้น เขาคงไม่เล่นแล้ว"

แววดตาของเซียงซื่อแผ่รอยยิ้มขณะเอ่ยขึ้นเสียงนุ่มนวล "เขาไม่มี สหาย?"

"ไม่มี"

"เป็นเรื่องธรรมดา" นางยิ้ม เขาก็ยิ้ม ผู้ที่มีนิสัยเยี่ยงจิ้งกู่เหินคงไม่มี คนอยากคบเขาเป็นสหายนัก

"ตั้งแต่เด็กกู่เหินก็ไม่มีเพื่อนเล่น เป็นเพราะเส้นผมของเขามีสีดำแปลก

คนทั่วไปรู้สึกว่าเป็นมงคลจึงไม่กล้าเข้าใกล้ ก็เหมือนกับตัวข้าที่ไม่มีคนกล้าใกล้ขีด คนเรามากัดสินผู้อื่นจากเปลือกนอก จึงเห็นพวกเราผิดพวก ผิดห้องเป็นสัตว์ประหลาด หรือกระทั่งต่ำชั้นเสียยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน..." พอหวนระลึกถึงความคับข้องหมองใจ น้ำเสียงของเขาก็เคืองขุ่นอย่างปิดไม่มิด

ไก่อันอีกแล้ว เขียงซื่อเพียงแค่ยัม

"ท่านผู้อาวุโส ท่านดูหมิ่นสัตว์เดรัจฉานแล้ว สรรพสิ่งได้หล้าไม่สมควรแบ่งชั้นวรรณะ แม้แต่ไก่อันหนึ่ง จิตวิญญาณของมันอาจจะสูงส่งกว่าคนก็เป็นได้..."

"ไก่อัน?" ดวงตาเขาฉายแววนึกสนุก "เป็นไปมิได้ สัตว์เดรัจฉานก็คือสัตว์เดรัจฉาน จะสูงส่งกว่าคนได้อย่างไร"

"ไก่อันคุณธรรมห้าประการ" นางเผยรอยยิ้ม

"ไก่อันคุณธรรมห้าประการ?" เขาหัวเราะเสียงดัง "ไก่อันคุณธรรมห้าประการ" เขาฟังผิดไปหรือเปล่านี้

เดิมทีจึงอุ้งเห็นซึ่งอยู่นอกหน้าต่างตั้งใจจะเดินจากไป พอไต่ยันก็อดชะงักผีเท้าไม่ได้

ในห้องมีเสียงกังวานใสบริสุทธิ์เอื่อยส่ายเยื้อยแจ้วเป็นจังหวะจะโคนดังลอดออกมา "อันว่าไก่อันมีหงอน* บนหัวคือมีปัญญา ต่อดูด้วยขาคือมีพลัง หากินเป็นฝูงคือมีน้ำใจ เดินหน้าไม่ถอยคือมีความกล้า ร้องขันทุกเช้าคือมีสำนึกจะ คนเราเกิดมาผิดแผกแตกต่างกันทั้งรูปโฉมโนมพรรณ นิสัยใจคอ และอารมณ์ความรู้สึก แต่กระนั้นต่างคนต่างก็มีจุดเด่นของตนเอง ถึงรูปร่าง

* คำว่าหงอนในภาษาจีนยังสื่อความหมายถึงหมวกขุนนางได้ด้วย

หน้าตาภายนอกจะผิดแปลก ทว่าล้วนมีข้อดีในตัวต่างกันออกไป แม้เป็นเพียงไก่อธรรมดาๆ หรือแม้จะมีรูปลักษณะแตกต่างกัน ไม่ว่าจะสวยงาม อัปลักษณ์ หรือประหลาดพิกล ย่อมต้องมีคุณค่าในตัวของตัวเองเสมอ ฉะนั้นจะถูกดูถูกตนเองไม่ได้ อีกทั้งยังไม่สมควรดูถูกคนรอบข้าง"

ผู้อาวุโสหนึ่งเสียบ ดวงตามีม่านน้ำตาบางๆ รินริน ไม่รู้ด้วยเหตุผลกลใด เขารู้สึกปวดแปลบๆ ถึงกันบึงหัวใจ ดูถูกตัวเองไม่ได้และไม่ดูถูกคนอื่น...เขาขบคิดถ้อยคำของนาง

ด้านนอกหน้าต่าง จิ่งอู๋เห็นค่อยๆ หลับตาทั้งคู่ลง อิม...สตรีผู้นี้ทำให้เขาคาดไม่ถึงอยู่บ้าง เขายกมือลูบเรือนผมสีเงินอย่างเชื่องช้าพลางคิดคำนึง

หลิวเฟิงหย่าซึ่งเคี้ยวผลไม้ยังไม่อยู่เต็มปาก ได้ยินก็หมุนกายมาดลึงดาใส่ศิษย์พี่แควหนึ่ง "นี่อย่านึกว่าหย่าเออร์โง่งมนะ ศิษย์พี่ ท่านด่าข้าทางอ้อมด่าว่าข้าตัดสินผู้เฒ่าจากเบสิ่อกนอก ฮี! ข้าฟังออกหรอกนะ ท่านนี่แย่จริงๆ"

เซียงซือปิดปากหัวร่อคึกคัก "หย่าเออร์ เจ้าคิดมากไปแล้ว"

ผู้อาวุโสตั้งสติคืนมา คลี่ยิ้มกว้างขึ้นขณะแลมองใบหน้างดงามของเซียงซือ "เห็นที่ข้าจะประเมินแม่นางเซียงซือต่ำเกินไปแล้ว"

"ใครว่าแค่ประเมินต่ำไป" หลิวเฟิงหย่ายัดดอกหลังตรง เข็ดหน้าอย่างสง่างามด้วยความภาคภูมิใจ "ไ้ว่าข้าอยากจะพูดไ้อวดนักรอก แต่ศิษย์พี่ข้าจะเป็นหญิงงามเลิศในปฐพีเลยทีเดียว โฉมงามไม่พอยังฉลาดเป็นที่สุด ฉลาดไม่พอยังบังเอิญติดพันเป็นด้วย ติดพันเป็นไม่พอที่ประหลาดกว่านั้นคือเพลงดาบเพลงกระบี่ยังร้ายกาจสุดจะกล่าว เพลงดาบเพลงกระบี่ร้ายกาจไม่พอที่อัศจรรย์กว่านั้นคือ..."

"หย่าเออร์!" เซียงซือตັบทมิ้ให้นางพละมไม่หยุดด้วยความปวดเคียร

เวียนเกล้า

หลิวเฟิงหย่าโบกมือไปมา "ก็ท่านเก่งกาจขนาดนั้นจริงๆ นี่น่า
น่าแปลกใจจริงๆ ที่ตอนนั้นพ่อแม่ท่านหักใจไม่ต้องการท่านได้อย่างไร แล้ว
ยังเอาท่านไปทิ้งไว้ที่..."

"หย่าเออร์" เชียงซือทำหน้าที่ขี้นั้นไปทางหลิวเฟิงหย่าแล้วสิ้นศรัทธา
หลิวเฟิงหย่าจึงได้แต่ยกไหล่และหุบปากจริงๆ

นางเป็นเด็กกำพร้า? จึงอุ้มนั้นไปดูด้านในหน้าต่าง ภายใตแสงเทียน
เหลืองนวล มองเห็นเสี้ยวหน้าด้านข้างงดงามพริ้มเพรา

อาภักปิริยาหรือสีหน้าท่าทางไม่ว่าจะบึ้งตึงหรือแยมยิ้มของนาง
หาได้แฝงความเศร้าสร้อยเจ็บปวดเพราะชาติกำเนิดแม่แต่น้อยนิด

เมื่อแรกพบ รู้สึกเพียงนางโฉมงามแจ่มกระจ่างสดใสดุจแสงตะวัน
อบอุ่น ขวนให้ผู้คนนึกถึงความรู้สึกสงบสบาย เขาถึงขั้นนึกชิงขังความรู้สึก
ที่อบอุ่นเช่นนั้นด้วยซ้ำไป

ครั้นตอนนี้ได้ยินว่านางเป็นเด็กกำพร้า พานให้จึงอุ้มนึกประหลาดใจ
อยู่บ้าง เพราะเหตุใดนางถึงรำเริงมีความสุขขนาดนี้ เพราะเหตุใดกิริยาท่าทาง
และการพูดจาของนางไม่แฝงความหมองเศร้าแม้เพียงน้อยนิด หรือ
เคราะห์กรรมในอดีตมิได้ทำให้นางคับแค้นใจเลยใช่หรือไม่ เป็นไปได้อย่างไร
กัน ทว่า...จึงอุ้มนั้นหรือตาล ภายใตห้องเว่ยเชียงซือแยมยิ้มอีกแล้ว

ไม่รู้บิดาบุญธรรมกล่าวอะไรกับหญิงสาว นางถึงได้ยิ้มตาพริ้ม
เสียงหัวเราะกังวานใสดังลวดออกมาจากริมฝีปากแดงระเรื่อ ในเสี้ยวเวลา
สั้นๆ นั้นเองที่ตัวเขาคงอยู่ในวงค์ไปชั่วอดีตหนึ่งพร้อมหัวใจที่เต้นไม่เป็นลุ่ม
อยู่บ้าง

เว่ยเซียงซือเป็นดั่งแสงอรุณรุ่งที่ส่องทะลุผ่านม่านหมอกมืดมิด
กลางใจโดยบังเอิญ ในช่วงเวลาที่เหนือคาดความหมายนี้ ห้วงจิตใจที่สงบนิ่ง
ของจึงอุ้มน้ำใจจางๆ ทอดเข้ามา มันเป็นเงาที่ลางเลือนมากจนแม้แต่ตัว
เขาเองก็แทบไม่รู้สึกรู้สีก

บางทีคงต้องอีกเนิ่นนานหลังจากนี้กว่าเขาจะประจักษ์ได้ว่า ในเงาจางๆ
ที่ไร้ความหมายกลางห้วงจิตใจนั้น ซ่อนเร้นความงามสะพรั่งที่อ่อนหวานมีเสน่ห์
และเฉิดฉายเจิดจ้านำกลุ่มหลงจนถอนตัวไม่ขึ้น

สักวันหนึ่ง บางทีเงาสายนี้อาจจะแผ่ขยายเข้าครอบงำเขาให้ร้อนรุ่ม
ปั่นป่วน บางที...

ดวงใจ ดำเนิน

หนึ่งสตรีนับดาวมาเจ็ดคืน
รอขั้วพ่ออนโชนพิรุฑฐติสร
ยามอยู่ใกล้ใต้ดาวฟรุ้งกเมฆน้อย
ท่ามกลางแสบตะวัน อบอุ่นไปถึงใจ

หนึ่งบุรุษรูปงาม น้อยเวลาบทรบ่า
หากในดวงตาพี่แต่ดาวเพ็ญธา
ในดาวฟรุ้งกเมฆน้อยผู้ใดในใจพี่
ไม่ทำผู้ใดแล้วเนาตกแล้วดาวอำมหิตงอบเงา

พบกันครั้งแรก เธอมีไว้ให้นาน
'ใจซื่อใจ' ดัดลบมือจบชีวิตนาน
ก่อนจากกันขยับเป็นบันไดไว้ให้นานกษัตริย์ราชแสบ
พบกันครั้งที่สอง เธอหลบมือรับสารนาน
เมื่อไว้ให้นานพันดาวพรพานจากขามิขอบเงา
แต่... เหตุใดดวงใจนางจึงมีแต่ดาวดำเนินเขา
เมื่อเธอแล้ว ต่อไว้ให้นานรับปากต่อบดุกไฟแผลดเผา
ตกแรกพบกาน้ำ น้ำก็ขมขอม...

Jamsai Customer Care

ดูแลบริการด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-1024-2

9

786160 610242

ราคา 149 บาท